

Pari sanaa asumisesta – miten yliopisto-opiskelijoiden kirjoittamissa vaihtoraporteissa asetetaan asuminen tekstikappaleen topiikiksi?

Kirsi Sandberg & Juho Härme

Contents

1 Johdanto	1
2 Teoriaa (otsikko auki)	2
3 Tutkimusaineisto ja -metodi	4
4 Tulokset	6
4.1 Yleiskatsaus tavoista asettaa topiikki	6
4.2 Puu	9
4.3 Kirjoittajan näkökulma	12
5 Päätelmät	12
Lähteet	12

1 Johdanto

Opiskelijavaihdosta kirjoitettava vaihtoraportti on institutionaalinen teksti, jonka kirjoittamiseen yliopisto antaa sisältöpainotteisen ohjeistuksen. Näillä verkossa julkaistavilla raporteilla on selkeä funktio: tukea vaihtojaksoa suunnittelevia opiskelijoita päätöksenteossa ja omaan tulevaan vaihtojaksoonsa valmistautumisessa. Niiden voi katsoa siis edustavan samaa tekstilajia (tekstilajin määritelmästä ks. esim. Honkanen 2012). Vaihtoraportti, kuten tekstilajit yleensäkin on dynaaminen ja voi toteutua kielellisesti äärettömän monella eri tavalla (onhan riittävän yleistä tietoa, ei kai kaipaa viiterimpsua, dynaamisuudesta puhuu esim. Vuorijärvi 2003, Nieminen, Honkanen etc.), ja tekstiä, jossa kieltä käytetään varioiden ja monipuolisesti mutta lajinsa konventioita riittävässä määrin noudatellen arvostetaan ja pidetään lukijan näkökulmasta luettavana ja mielenkiintoisena. Monipuolisuus mainitaan usein myös arviointikriteeristöissä.

Lähestyessämme 2010-lukua Suomen oppilaitoksissa ja korkeakouluissa opiskelee kasvava joukko kirjoittajia (L1 ja L2), jolla ei ole opintojensa alkuvaiheessa opinnoissa menestymiseen tarvittavia tekstitaitoja. Kirjoitusohjeita ja -oppaita sekä suomenkielisiä mallitekstejä, ns. kielellisiä resursseja, löytyy verkosta nykyisin jo runsaasti, ja akateemisen kirjoittamisen (erikoiskielten) tarkastelun yhteydessä usein todetaan, että ”tekstilajitietoisuuden ja tekstilajituntemuksen lisääntyessä yksilön ilmaisupertuaari ja kielellinen valinnanvara laajenevat kattamaan myös yhteisön puhutavat (esim. Vuorijärvi 2013 s. 15; Bruce 2008 5-6, Solin 2006, 82 samoin Luukka 2002b, 14, 27)”. Sitä, millä tavalla ilmaisupertuaari konkreettisesti laajenee ja miten oppija pääsee tekstilajin kautta kiinni kielen rakenteiden varioiviin käyttötapoihin, ei Suomen kontekstissa ole kuitenkaan vielä juuri tutkittu. Funktionaalisista lähtökohdista tarkasteltuna yllä esitetty näkemys kaipaaisi myös empiiristä tutkimusta, koska rakenteiden hallinnan on osoitettu olevan kytköksissä tekstin laatuun (viite).

Tekstin kirjoittamisesta tekstikappaleiden tasolla saatavilla on enemmän aineistoa ja ohjeita siitä, miten se pitäisi tehdä, kuin deskriptiivistä tietoa todellisesta kielenkäytöstä (Komppa 2012: 121) (Chafe 1994: 296). Nykyisessä funktionaalista kielikäsitystä ja tutkivaa oppimista korostavassa pedagogisessa kehityksessä pääosin

preskriptiivinen kuvaus tekstikokonaisuuden ja -kappaleen rakentumisesta ei kuitenkaan palvele tarkoitustaan. Ns. uusi kirjoittaja on aktiivinen tiedonhakija ja tekstien tutkija, joka ei enää kysy, miten minun pitäisi tämä tehdä vaan millä eri tavoilla tämä on tehty. Tällä kirjoittajalla voi olla nykyisen, tekstitaitoja korostavan kouluopetuksen pohjalta ymmärrys tekstilajista, mutta repertuaarissa ei olekaan sopivaa rakennetta, jolla pystyisi itse tuottamaan tavoitemuotoisen tekstin ja esim. käymään dialogia lukijansa kanssa (ks. Juvonen 2012).

Viime aikaisessa fennistisessä tutkimuksessa on tarkastelu varsinkin sitä, miten tekstikokonaisuus rakentuu funktionaalisten tai retoristen jaksojen pohjalta. On myös tarkennettu siihen, millä tavalla, eli millaisin kielen keinoin, kirjoittajat toteuttavat tekstin keskeisiä funktioita tai siirtoja (esim. Juvonen & kump. myös Hilkka). Näissä tarkasteluissa ei kuitenkaan puututa itse tekstikappaleen kirjoittamiseen eikä siihen, miten teksti temaattisesti rakentuu, vaikka tekstin temaattinen sisältö voi yhtäläillä voi ohjata kirjoittajaa kirjoitusprosessin aikana. On nimittäin huomattavan paljon tekstilajeja (ks. Komppa & Vuorijärvi), joissa tekstin rakennetta voi kuvata topiikkipohjaiseksi. Näissä teksteissä rakenne muodostuu sekventiaalisesti tai lineaarisesti peräkkäin asetetuista sisältötopiikeista, jotka kytkeytyvät tavalla tai toisella diskurssitopiikkiin. Hierarkkisten tekstirakenteiden rinnalla tekstin rakentaminen ns. sisältö edellä vaikuttaisikin olevan yhtä lailla relevantti kirjoitusstrategia myös korkeakoulussa.

Olemassa olevan tutkimustiedon rinnalle haluammekin tarkastella, miten kirjoittaja voi päästä alkuun kappaleen kirjoittamisessa, jos häntä ohjaa tieto tekstikappaleen topiikista, ts. siitä mitä kappaleen pitäisi pitää sisällään. Tutkimuksessa tarkasteltu tekstilaji on sinänsä selvä, apuna on satoja raportteja ja kohtalaisen tarkat kirjoitusohjeet. “Tekstit eivät synny tyhjiössä, vaan pikemminkin ne liikkuvat laumoina ja ovat suhteessa toisiinsa monin tavoin” (2013: 69). Tässä tutkimuksessa siis tarkastellaan, millä tavalla ja mitä rakenteita käyttäen kirjoittaja asettaa tekstikappaleen sisältötopiikkiin ja näin ollen miten kirjoittaja siirtyy tekstitopiikista toiseen. Analyysin avulla haetaan vastausta seuraaviin tutkimuskysymyksiin:

- 1) Millaisia tapoja yliopisto-opiskelijat käyttävät saman topiikin asettamiseen?
- 2) Miten näitä tapoja voidaan määritellä toisaalta funktionaalisesti, toisaalta syntaktisesti?

Tutkimus toteutetaan korpusvetoisesti yhdistelemällä laadullisia (osio 4.1) ja määrällisiä (osio 4.2) menetelmiä. Tähän perustelut aineistovalinnalle.

2 Teoriaa (otsikko auki)

(muistissa tässä vain itsellä: nämä eivät ole ns. konventionaalisen raportin muotoisia, raportti ei monialaisen yliopiston repertuaarissa ole keskeinen, sen sijaan tekstit ovat keskenään saman muotoisia ja funktioltaan samanlaisia, joten niitä voisi nimetä omaksi tekstilajikseen, vaihtoraportiksi tai vaihtokertomukseksi.)

Usein puhutaan tekstin makro- ja mikrotasosta. Vaikka tarkastelemme tekstikappaleita ja rajaamme vieläkin pienempään eli avausvirkkeeseen, tutkimuskysymyksemme on enemmän makro- kuin mikrotasolla. Nimittäin, teksti on jakautunut myös topiikkiin, ylätopiikki jakautuu alatiopikkeihin sisällönkin puolesta, ei ainoastaan funktioiden. Ja kirjoittaja voi yhtäläisesti rakentaa tekstiä niiden avulla. Ja tarvita konkreettista ohjeistusta siihen, miten tämä kielen tasolla tehdään.)

Korkeakoulun tekstilajit ja niiden hallinta (voisiko olla yläotsikko?)

Tekstikappaleet ja niiden väliset suhteet (alaotsikko)

Tämä tutkimus on alusta alkaen rakennettu tähdäten opiskelun ja opettamisen sovellusmahdollisuuksiin. Samasta lähtökohdasta on myös valittu keskeinen analyysiyksikkö, joka on siis tekstikappale. Tekstin kokonaisrakenteen analyysissä on tyypillistä erottaa toisaalta funktionaaliset jaksot ja toisaalta visuaaliset elementit, tekstikappale lukeutuu jälkimmäiseen. Valintamme poikkeaa useimmista lähestymistavoista, sillä tyypillisesti tekstikappaleita ei tarkastella itsenäisinä kokonaisuuksina tekstilingvistiksessä siirtoanalyysissä (pari lähde) eikä retorisen rakenteen analyysissä (pari lähde), jotka Suomen kontekstissa ovat keskeisimmät lähestymistavat opiskelutekstien analyysiin. Toisin sanoen tekstikappaleita pidetään lähinnä ortografisina merkkeinä, jotka eivät itsessään ole merkitseviä tekstin rakentumisen kannalta.

Kirjoittajan kannalta kappalejako on kuitenkin hyvin konkreettinen ja käytännön sanelema työkalu. Kirjoittamisoppaissa ja ohjeistuksissa annetaan kuvauksia siitä, millä tavalla teksti rakentuu kappaleistaan, ja millaisia kappaleiden – sisällön ja funktion tasolla – olisi hyvä olla. Lisäksi kappaleiden koherentti toisiinsa sitominen on tyypillisesti arviointikriteeri, esim. ylioppilaskirjoituksissa (viite). Kirjoittamisprosessin kuluessa kirjoittaja voi kirjoittaa sisältöä eri topiikeista ja vasta esim. editointivaiheessa rakentaa tekstiä hierarkkiseksi kokonaisuudeksi. ”Tämä työ asettuu monessa suhteessa myös erikoiskielten tutkimuksen kontekstiin, joissa motivaationa on hankkia deskriptiivistä tietoa akateemisista tai professionaalisista tekstilajeista. Näissä tuloksia ja sovelluksia mallinnetaan erityisesti L2-käyttäjien näkökulmasta, mutta aineisto on syntyperäisten tuottamaa. (Vuorijärvi 96.)”

Vuorijärvi on siirtotyyppien analyysillä saanut selville joukon kielellisiä resursseja, joista kielenkäyttäjän on mahdollista valita sopivimmat ja hänen mukaansa näitä valintoja ohjaa lähinnä tekstilaji, tässä tapauksessa opinnäytetyö (s. 213-214). Vuorijärvi tarkastelee työssään ammattikorkeakoulun opinnäytetyöiden tekstuaalista rakentumista, erityisesti diskussio-osiota. Hän kuvaa perinteisen, tutkimuslähtöisen mallin, jossa on osat: johdanto, menetelmä ja aineisto, tulokset ja pohdinta. Noin puolet Vuorijärven aineistosta asettuu tutkimuslähtöiseen malliin kategoriaan. (s. 81). Lisäksi Vuorijärvi esittelee Paltridgeä mukaillen topiikkipohjaisen rakenteen (me siis jatkossa myös) (s. 75). Tekstin aihetta siis avataan osa kerrallaan. Topiikilla tarkoitetaan tässä yhteydessä sisältötopiikkia eli aihetta tai aihepiiriä, josta tekstissä sanotaan jotakin. Vuorijärvi esittelee (s. 75-76) Paltridgen 2002, 135 mukaisen skeeman Johdanto Topiikki 1 Topiikki 2 Topiikki 3 ..... Päätelmät

(tällaiseen skeemaan yliopiston antama ohjekin kevyesti ohjaa, tosin johdantoa ja päätelmiä ei mainita, mutta ne ovat ikään kuin läsnä annetuissa topiikeissa)

Myös retorisen rakenteen teoriassa pyritään pääsemään käsiksi tekstin osien välisiin suhteisiin, ja teoria rakentuu oletukselle, että tekstin osat ovat hierarkkisessa suhteessa toisiinsa. Tässä tutkimuksessa ei kuitenkaan ole tutkittu tekstin osien välisiä suhteita, vaan liikutaan topiikkien tasolla. Kuten Komppakin kirjoittaa, tekstinosa ydin voi sijaita yhtäläillä ortografisen kappaleen alussa tai muualla ja kuten Juvonen sanoo, eri tekstityyppejä yhdistellen voi päästä samaan lopputulokseen, ei oletuksemme voi olla, että ortografisen kappaleen ensimmäinen lause tai virke yksinään paljastaisikaan mitään siitä, millaisessa asemassa kappale hierarkkisesti on tekstin kokonaisrakenteen kannalta. Yhtäläisesti kuin että mitä tekstissäni seuraavaksi teen, kirjoittajalla voi olla ajatus siitä, mistä asiasta, eli topiikista haluaisi seuraavaksi kirjoittaa. Hän siis tarvitsee myös sisällöllisen linkin, joka on mukana rakentamassa tekstin kokonaiskoherenssia. Lähdemme siis oletuksesta, että topiikit eivät ole sidoksissa vaiheisiin, jaksoihin tai muihin tekstin rakenteen kannalta keskeisiin osiin.

Vaihtoraportit ovat kokonaisrakenteeltaan pääosin topiikkipohjaisia - retorisen rakenteen teorian läpi tarkasteluna moniytimisiä. Näin ollen jokainen tekstikappale aloittaa uuden tekstikokonaisuuden, joka ei niinkään asetu hierarkkiseen suhteeseen edeltävien tekstikappaleiden kanssa, vaan ennemminkin on joko sekventiaalisesti tai listamaisesti jäsentynyt tekstin päätopiikin alle. Tämän tutkimuksen aineisto sisältää pääosin tekstejä, joiden osat ovat moniytimisessä suhteessa, jolloin osat ovat ennemmin rinnasteisia, keskenään tasavertaisia, eikä yhtä voida asettaa toisten ytimeksi. Komppa s. 39 antaa esimerkin sarjasta sekvenssisuhteita, jos haluamme hyödyntää.

(Lopeta tämä kappale tähän) Suomalaisissa oppilaitoksissa ja korkeakouluissa akateemiseen kirjoittamiseen ja tekstin tuottamiseen ei ole syvennytty samassa määrin kuin esim. USA:ssa, jossa akateemista kirjoittamista tyypillisesti opetetaan tehostetummin ja on myös tutkittu pitkään (???).

Topiikin asettaminen (alaotsikko)

Erityisesti englanninkielisessä kirjoittamisen opetuksen perinteessä on ollut tapana käyttää topic sentence -käsitettä kuvaamaan virkettä, jolla kirjoittaja ilmaisee kappaleen tärkeimmän ajatuksen. Suomeksi tämä kääntyy nykyisellään useimmiten ydinvirkkeeksi (tähän lähteitä). Ydinvirkkeiden todellisesta yleisyydestä ollaan tutkijoiden keskuudessa kuitenkin montaa mieltä. ks. Smith 2008).

Tekstikappaleen ytimen tavoittelun sijaan tarkoituksenamme onkin tässä tutkimuksessa selvittää, minkälaisen vihjeiden avulla lukija johdatellaan kappaleen aiheeseen. Näitä vihjeitä nimitämme indikaattoreiksi. Tavoitteenamme oli siis kartoittaa rakenteet, joita varioimalla kirjoittajat indikoivat kappaleen topiikkia.

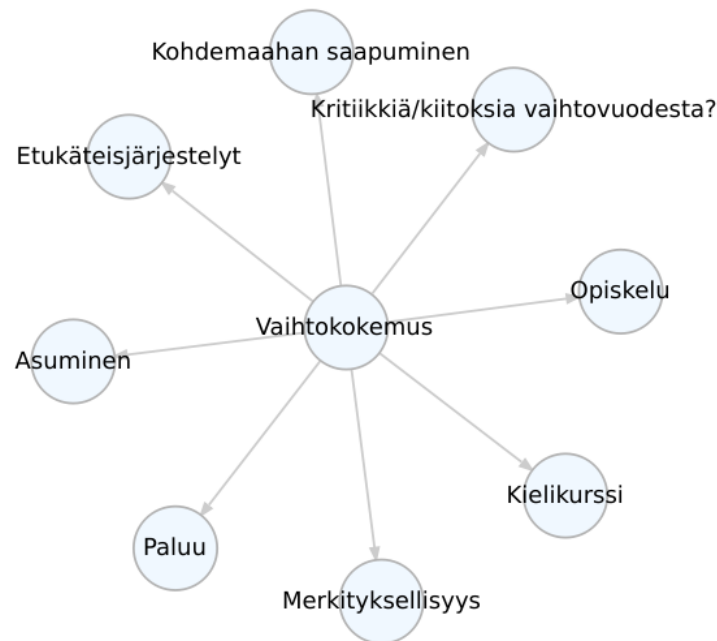
Yksi keskeinen kriteeri mm. äidinkielen ylioppilaskokeen arvioinnissa on kappaleiden sujuva liittyminen toisiinsa (Ylioppilastutkintolautakunta 2017). Lopputuloksena hahmottelemme asumiseen liittyvien topiikki-indikaattorien taksonomiaa

Samoin Paltridge (2002) on verranut tutkielmaoppaita ja todellisten tutkielmien rakennetta ja toteaa, että yhtä mallia esitetään ja todellisuudessa variaatiota on huomasti. Tässä meidän tapauksessamme jo yliopiston antama ohjeistus ohjaa kirjoittajaa Paltridgen kuvaamaan topiikkipohjaiseen jäsennykseen (jota myös Komppa ja Vuorijärvi ovat löytäneet) sen sijaan, että odotukseksi asetettaisiin konventiaalisen raportin malli, johon ohjataan esim. ammattikorkeakoulujen kirjoitusoppaissa (ks. esim. viiten Jyväskylän yliopiston sivuille, viite olemassa jo.)

JA sitten voisi jatkua Dik & alatopiikit tähän omaksi kokonaisuudekseen, mutta tämän kirjoittaminen lienee viisasta, kun tulososa on hahmollaan.

3 Tutkimusaineisto ja -metodi

Nyt käsillä olevan tutkimuksen aineisto koostuu siis yliopisto-opiskelijoiden vaihtokokemuksestaan kirjoittamista teksteistä. Tarkka tehtävänanto tekstien laatimiseen oli annettu erillisissä ohjeissa, joissa opiskelijoita pyydetään kirjoittamaan “matkakertomus, jossa kuvaillaan ja arvioidaan opiskelua ulkomaisessa yliopistossa tai harjoittelua ulkomailla”. Ohjeet sisältävät kahdeksankohtaisen listan mahdollisesti käsiteltävistä asioista (mm. *etukäteisjärjestelyt*, *asuminen* ja *merkityksellisyys*). Listaa kehoitetaan tulkitsemaan toteamalla, että “seuraavat ohjeet eivät ole sitovia, mutta ne on hyvä lukea läpi ennen kirjoittamista”. Vaikka ohjeet eivät siis velvoita noudattamaan juuri tiettyä sisältörakennetta, ylivoimaisesti suurin osa teksteistä on rakennettu juuri ohjetekstin ehdottaman aiheajauksen perusteella. Tekstien rakenne on siis kuvion 1 kaltainen: niiden diskurssitopiikkina on vaihtokokemus ylipäättään, ja tätä ylemmän tason topiikkia käsitellään jakamalla se alatopiikkeihin, joista tavallisimmat on lueteltu kuviossa.

Kuvio 1: Matkakertomustekstien diskurssitopiikki ja alatopiikit

Tässä käsiteltävä lopullinen tutkimusaineisto kattaa kaikkiaan 492 opiskelijoiden laatimaa tekstiä, jotka

tutkimuksen ensimmäisessä vaiheessa annotoitiin kappaleittain¹ siten, että jokaiselle kappaleelle merkittiin topiikki. Yhteensä kaksikymmentä tekstiä käsittäneen kokeiluaineiston perusteella päätettiin keskittyä *asumisesta* kertoviin kappaleisiin siitä syystä, että asumisesta kirjoitettiin lähes jokaisessa analysoidussa näytetekstissä ja koska asuminen aiheena havaittiin tavallisesti melko selvärajaiseksi. Koska tekstit analysoi kaksi eri henkilöä (artikkelin tekijät), näyteaineiston avulla testattiin myös, kuinka samanlaisia tulkinnat kappaleiden aiheista olivat. Asumiskappaleiden osalta arvioijien tulkinnat olivat samoja 45 tapauksessa 47:stä.

Kokeiluaineiston jälkeen koko tutkimusaineisto käytiin läpi siten, että teksteistä etsittiin vain kappaleita, joiden topiikki oli tulkittavissa asumiseksi. Kun tämä kaikki tekstit kattava varsinainen annotointiprosessi saatiin päätökseen, lopulliseksi aineistoksi muodostui 415 vähintään yhden asumisesta kertovan kappaleen sisältävää tekstiä. Tekstit ovat keskimäärin 945 sanaa pitkiä ja sisältävät kaiken kaikkiaan keskimäärin 13 kappaletta. Prosessin tuloksena saatu tutkimusaineisto on siis kohtalaisen kokoinen, ja sitä voidaan mahdollisesti jatkossa käyttää erilaisten kvantitatiivisten päätelmien pohjana. Nyt käsillä olevaa tutkimusta varten päädyttiin kuitenkin hyödyntämään aineistoa ennen muuta kvalitatiivisesti. Tätä varten aineistosta eroteltiin tarkempaa analyysia silmällä pitäen käsiteltäväksi painotettu satunnaisotanta.

Satunnaisotannan painottamisella pyrittiin varmistamaan, että analysoitava otos edustaa mahdollisimman kattavasti koko tutkimusaineistoa (satunnaisotantaan liittyvistä periaatteista ks. esim. Levshina 2015: 8). Otoksen edustavuuden takaamiseksi kaikki 415 tekstiä kattava korpus rajattiin ja annotoitiin ensin automaattisesti niin pitkälle kuin mahdollista. Prosessi piti sisällään seuraavat vaiheet:

1. Määriteltiin, että analysoitavien kappaleiden topiikin asettavat virkkeet luokitellaan sen perusteella, mikä sana toimii *topiikki-indikaattorina* eli ensimmäisenä leksikaalisena vihjeenä kappaleen topiikista. Analysoitavien kappaleiden määrää rajattiin siten, että mukaan otettiin ainoastaan sellaiset tapaukset, joissa topiikki-indikaattorina oli joskin *asua*-verbin johdos (kuten *asunto*, *asuntoasia* tai *asuminen*) tai *asua*-verbi itse.
2. Huomio kohdistettiin vain niihin 338 tapaukseen, joissa *asua*-johdos sijaitsee ensimmäisen asumisesta kertovan kappaleen ensimmäisessä virkkeessä. Tällä varmistettiin se, että tarkastelun kohteeksi tulee mahdollisimman paljon juuri niitä virkkeitä, joissa kirjoittaja todella siirtyy vanhasta topiikista uuteen.
3. Mukaan valikoituneille kappaleille suoritettiin automaattinen syntaktinen ja morfologinen jäsenitys sekä lemmatisointi hyödyntämällä Turun yliopistossa kehitettyä dependenssijäsenointia (Haverinen ym. 2014) ja siihen liittyviä komponentteja.

Jos tutkitaan tarkemmin niitä kategorioita, jotka syntaktinen jäsenin on merkinnyt tutkimukseen valikoituneiden kappaleiden ensimmäisille *asua*-johdoksille, saadaan taulukon 1 mukainen jakauma.

	Frekvenssi	Selitys	Esimerkki	N
dobj	94	objekti	<i>Hankin asunnon</i>	47
root	60	predikaattiverbi	<i>Asuin kerrostalossa</i>	30
nmod	50	luokittelematon adverbiaali	<i>Asunnon suhteen</i>	25
nmod:gobj	34	nominaalisen verbimuodon objekti	<i>Asunnon hankkiminen</i>	17
nsubj	32	subjekti	<i>Asuminen järjestyi</i>	16
nmod:poss	29	omistusrakenteen kohde	<i>Asuntoloiden vuokrataso</i>	14
nsubj:cop	21	kopulalauseen subjekti	<i>Asuntola on uusi</i>	10
muu	18	esim. infinitiivitäydennykset	<i>Halusin asumaan paikallisten kanssa</i>	9
Yht.	338	—	—	168

Taulukko 1: Asua-johdosten jakautuminen eri syntaktisiin kategorioihin.

Taulukon Frekvenssi-sarakkeesta nähdään paitsi se, että yhteensä edellä kuvattujen kolmen annotointi- ja rajausvaiheen jälkeen jäljelle jäi 338 tekstiä, myös se, että selvästi tavallisimpia topiikki-indikaattoreita olivat

¹Käyttäen kirjoittajien itsensä tekemää kappaleiden ortografista erottelua.

objektina esiintyvät asua-johdokset. Kategoriat, joiden edustajia oli yhteensä alle kymmenen, niputettiin yhdeksi *muu*-kategoriaksi. Varsinainen satunnaisotanta tehtiin taulukossa esitettyjen kategorioiden perusteella siten, että jokaisesta taulukossa luetellusta ryhmästä (mukaan lukien *muu*-ryhmä) valittiin satunnaisesti ryhmän kokonaisfrekvenssin puolikasta vastaava määrä tapauksia (ks. taulukon viimeinen sarake).² Nämä 168 tapauksesta otettiin varsinaisen laadullisen analyysin kohteeksi.

Laadullisen analyysin tavoitteena oli ryhmitellä aineistosta erotellut 168 tekstiä siten, että yhteen ryhmään päätyisivät aina ne tavat asettaa topiikki, jotka syntaktisilta tai funktionaalisilta ominaisuuksiltaan muistuttavat toisiaan. Jokaista topiikkia asettavaa virkettä tutkittiin erikseen laajemmassa tekstiyhteydessään, minkä jälkeen sitä verrattiin muihin virkkeisiin ja määriteltiin, oliko kyseessä jokin uusi, muista erottuva tapausjoukko vai ennemminkin jokin jo muodostettuun joukkoon kuuluva tapaus. Tapauksia ei siis ryhmitelty minkään ennalta määriteltujen kriteerien pohjalta, vaan sillä perusteella, mitkä tapaukset muistuttivat toisiaan.

Metodimme muistuttaa jonkin verran Vuorijärven (2013: 116) mainitsemaa korpuslingvistiksessä tekstianalyysissä käytettyä menetelmää (ks. Biber ym. 2007), jossa analyysiin otettavat tekstit käydään ensin yksitellen läpi, minkä jälkeen kukin teksti pyritään pilkkomaan tiettyä viestitötarkoitusta toteuttaviin, erikseen nimettäviin jaksoihin. On kuitenkin olennaista huomata se lähtökohtaero, ettei nyt käsillä olevassa tutkimuksessa niinkään etsitä eri tekstijaksojen viestitötarkoituksia, vaan liikutaan puhtaasti topiikkien tasolla kysymällä, miten jokin uusi aihe esitellään lukijalle. Toinen ero on siinä, että tarkasteltavien tekstijaksojen rajauksessa lähtökohtana pidetään kirjoittajan itsensä tekemää ortografista kappalejakoa – kirjoittajan omaa näkemystä siitä, milloin tekstissä siirrytään sellaiseen uuteen jaksoon, joka ansaitsee tulla erotetuksi edeltävästä tekstistä. Kolmanneksi tämän tutkimuksen metodin erottaa edellä mainituista se, ettei analyysin tuloksena syntyneitä ryhmiä pyritä nimeämään (vrt. Vuorijärvi 2013: 117), vaan ne määritellään ainoastaan suhteessa toisiin teksteihin.

...vielä kappale ryhmittelyn perusteista ja siitä, ettei semant. kriteerejä käytetty...

4 Tulokset

Edellä kuvatun laadullisen analyysin tuloksena tutkittavaksi valitut 168 tekstiä jaoteltiin 13 ryhmään. Osiossa 4.1. kutakin ryhmää luonnehditaan yleisellä tasolla tarkastelemalla lähemmin yhtä edustavaa esimerkkiä. Vaikka varsinainen ryhmäjako on tehty puhtaan laadullisin perustein pohjaamalla tapausten keskinäiseen samankaltaisuuteen, tulkitaan osiossa 4.2. analyysin tulosta eli itse jaottelua määrällisten ominaisuuksien pohjalta. Osio 4.3 peilaa tässä tehtyä ryhmittelyä aiempiin tutkimuksiin ja siihen, miten tässä funktionaalisin perustein tehty jaottelu osuu yksiin sen kanssa, miten tekstejä on toisaalla jaoteltu kirjoittajan näkökulman perusteella.

4.1 Yleiskatsaus tavoista asettaa topiikki

Käymme tässä alaluvussa laadullisen analyysin tuloksena syntyneet ryhmät läpi niiden koon mukaisessa järjestyksessä suurimmasta pienimpään. Aineiston laajimman ryhmän, kaikkiaan 31 tapausta, muodostavat esimerkin 1 kaltaiset topiikkia asettavat virkkeet. Ryhmässä on jonkin verran tekstejä (7 kpl / 22.58 %), joissa varsinaista asumisesta kertovaa kappaletta tai kappaleita edeltää aiheeseen johdattava väliotsikko kuten *Asuminen* tai *Asuminen Istanbulissa* – näin ei kuitenkaan ole tässä esitetyn virkkeen tapauksessa.

(1) Asuntoni sain vuokrattua Apartiksen (paikallinen TOAS) kautta.

Esimerkin 1 topiikki-indikaattorina on *asuntoni*-sana, joka tälle ryhmälle leimallisesti on lauseen alussa sijaitseva objekti. Asumiseen tai asuntoon ei ole viitattu edeltävissä kappaleissa, vaan topiikkia asettava virke on samalla ensimmäinen maininta itse topiikista: esimerkkiä 1 edeltävässä tekstissä kirjoittaja on käsitellyt ensin valmistelujaan kotoa käsin, sitten kielikurssia melko seikkaperäisesti, vaihto-opiskelijoille

²Satunnaisotannan tekninen toteutus dokumentoitiin git-versionhallintaan ja on nähtävillä osoitteessa x (tarkistettu 8.1.2017)

järjestettyä vapaa-ajan ohjelmaa ja lopuksi vielä reflektoinut omaa osaamistaan valitsemallaan kielikurssilla. Informaatorakenteellisesti tarkasteltuna esimerkin 1 *asuntoni* voidaan nähdä alatopiikkina (ks. osio x.x edellä), vaikka esimerkissä 1 ei täyty Dikin (1989: 275) kuvailema ehto siitä, että varsinainen ylätopiikki olisi erikseen esitelty lukijalle (vrt. myös Guijarro 2001: 110). Kirjoittaja kuitenkin operoi tässä ja useimmissa ryhmän 1³ tapauksissa niin selkeästi tehtävänannossa ehdotetun rakenteen puitteissa, että hän olettaa lukijan automaattisesti jakavan käsityksen siitä, mitä aiheita tekstin diskurssitopiikkiin, vaihtokokemukseen, liittyvien asioiden joukko pitää sisällään. Asunto tai asuminen nähdään toisin sanoen lukijan käytettävissä olevana entiteettinä (vrt. Chafe 1987: 29; Lambrecht 1996: 99), mikä mahdollistaa sen tuomisen tekstiin ilman ennakkomainintoja tai esittelyjä. Voisi jopa sanoa, että esimerkin 1 kaltaiset tapaukset eivät niinkään aseta topiikkia, vaan ennemmin käyttävät jo asetetetuksi oletettua topiikkia.

Toiseksi suurimman laadullisen analyysin tuloksena syntyneistä ryhmistä muodostavat esimerkin 2 kaltaiset tapaukset, joita tutkimusaineistossa on 21 kappaletta. Esimerkkiä 2 samoin kuin 6 muuta tämän ryhmän virkettä (yht. 33.33 % ryhmän tapauksista) edeltää asumiseen viittaava väliotsikko.

(2) Vaihtoni aikana asuin Grandmontin asuntolassa.

Kaikissa ryhmän 2 tapauksista topiikki-indikaattorina on persoonamuotoinen *asua*-verbi, ja virkkeiden pääasiallinen sisältö on yleensä informaatio siitä, missä kirjoittaja on vaihtonsa aikana asunut. Tämän ryhmän tapaukset ovat edellistä ryhmää selkeämmin nimenomaan johdantoja uuteen aiheeseen, ja Dikin jaottelun mukaisesti esimerkin 2 lopussa mainittu *asuntola* muodostaa (osiossa x.x. määritellyssä termin teknisessä merkityksessä) uuden topiikin (1989: 269). Vastaavat *asuin paikassa X* -tyyppiset rakenteet ovat siis keinoja esitellä *paikka X*, josta tällaisella virkkeellä alkava kappale kertoo. Esimerkin 2 tapauksessa kirjoittaja jatkaa kappalettaan kuvailemalla asuntonsa sisustuksen, kämppäkaverit ja vuokran suuruuden.

Esimerkin 3 kaltaisten tapausten muodostama ryhmä on täsmälleen samankokoinen kuin ryhmä 2 (21 tapausta) – sattumalta myös otsikoitujen kappaleiden määrä on identtinen (7 kappaletta).

(3) Olin löytänyt asunnon ensimmäiseksi kuukaudeksi Airbnb:n kautta ennen Italiaan saapumista.

Esimerkin 3 edustamat virkkeet ovat ajallisesti muita monitasoisempia. Lukija johdatetaan kappaleen topiikkiin kuvaamalla jotakin, mikä on tapahtunut ennen sitä ajanjaksoa, jolle varsinainen käsiteltävä topiikki sijoittuu. Esimerkin 3 tapauksessa luodaan pieni jännite: jos kerran ensimmäiseksi kuukaudeksi oli löydetty Airbnb-asunto, miten asumisia lopullisesti ratkaistiin? Avausvirkkeen jälkeen kappaleessa selviää, että Airbnb-ratkaisusta muodostuikin lopulta asunto koko vaihdon ajaksi. Kappaleen loppuosassa kirjoittaja kuvailee tarkemmin asunnon yksityiskohtia: sijaintia, kulkuyhteyksiä ja tyypillisyyttä kohdekulttuurissa. Informaatorakenteeltaan ryhmä 3 onkin hyvin samanlainen kuin edellinen ryhmä: koko kappaleen topiikkina oleva *asunto* esitellään uutena topiikkina ensimmäisessä virkkeessä.

Neljäntenä ryhmänä tarkastellaan seuraavanlaisia tapauksia, joissa topiikki asetetaan luonnehtimalla jotenkin kirjoittajan henkilökohtaista kokemusta aiheesta:

(4) Asuminen, tai siis lähinnä asunnon hankkiminen, oli varmaankin vaihdon hankalin juttu.

Esimerkissä 4 topiikkia indikoi *asuminen*, mikä tähän ryhmään luokitelluilla kaikkiaan 16 tapauksella onkin tyypillistä: kenties suoraviivaisin tapa kuvailla omaa kokemusta jostakin varsinaisen diskurssitopiikin osa-alueesta on niputtaa kokemus nominalisoituun verbimuotoon ja luonnehtia tätä predikatiivilauseella. Näissä tapauksissa kuvataan, miten *asunnon hakeminen oli helppoa* tai miten *kaikkein vaikeinta oli asunnon löytäminen*. Kirjoittajan näkökulma onkin usein koko tekstin ja diskurssitopiikinkin tasolla subjektiivinen – strategiana on kertoa käsiteltävästä asiasta sen kautta, miten asiat ovat sujuneet, omia onnistumisia ja epäonnistumisia arvioiden. Informaatorakenteen kannalta nämä tapaukset ovat monesti ryhmän 1 tapaan alatopiikkeja. Esimerkki 4 on kuitenkin esimerkkiä 1 selvemmin topiikkia asettava virke, sillä siinä asumisen rooli yhtenä vaihtokokemuksen osana on ilmaistu eksplisiittisesti. Vain kahdessa ryhmän 4 tapauksessa asumisesta kertovaa kappaletta edeltää väliotsikko.

Esimerkissä 5 indikaattorina on *asuntoloista*-sana. Ilman kontekstia tarkasteltuna tämäkin tapaus vaikuttaa samalta kuin listamainen esimerkki, mutta laajemman analyysin tuloksena selvisi, että kirjoittaja on jo

³Viitaamme jatkossa ryhmiin tässä esitettyjen esimerkkien numeron perusteella.

aiempaan, kirjoittaessaan etukäteisjärjestelyistä ja kohdemaahan saapumisesta, rakentanut kuvaa paikallisista asuntolavaihtoehtoista ja asuntolassa elämisestä. Tämän ryhmän tekstit sijoittuvatkin toissijaisesti myös johonkin toiseen alaryhmään, mutta ovat erottuneet omasta alaryhmästään kontekstin tarkastelun vaiheessa.

(5) Asuntoloista valitsin Julius Raab Heimin vanhojen matkakertomusten perusteella.

Esimerkin 5 kaltaisia aiempaan kontekstiin tietoisesti sidottuja tapauksia on aineistossa 14 kappaletta. Näissä tapauksissa kyse on virketasolla tarkasteltuna joko annetuista topiikeista – jos kontekstuaalinen linkki on muodostettu suhteellisen lähellä tässä käsiteltävää varsinaista asumiskappaletta – tai, jos edellinen maininta on selvästi kauempana, palautetuista topiikeista (Dik 1989: 270–271). X:ssä tämän ryhmän virkkeessä kappaletta edeltää väliotsikko.

(6) Ulkomaisille opiskelijoille tarkoitettu asuntola on vain kolme vuotta vanha ja täten melko moderni.

Esimerkissä 6 kirjoittaja esittelee uuden topiikin lähtemällä liikkeelle konkreettisesti asuntonsa luonnehtimisesta (vrt. esimerkki 4, jossa luonnehditaan kirjoittajan kokemusta). Vastaavia asuntolaa tai asumista staattisesti kuvaavia topiikin asettavia virkkeitä on kaikkiaan 12 kappaletta. Informaatorakenteeltaan nämä tapaukset ovat monesti lähellä ryhmää 2, sillä molemmissa kappaleen ensimmäinen virke esittelee lukijalle sen, minkä yksityiskohtaiseen kuvailuun koko loppukappale keskittyy. Esimerkissä 6 topiikki asetetaan kuitenkin jossain määrin implisiittisemmin, ja hyppäys edellisestä aiheesta (esimerkin 6 tapauksessa HIV-testin teettäminen) on tyypillisesti rajumpi. Tämä selittää sitä, että peräti 58.33 % ryhmän 6 tapauksista (ei kuitenkaan tässä esitetty esimerkki) sisältää asumiskappaletta edeltävän väliotsikon.

Esimerkki 7 edustaa kaikkiaan 10 tapausta käsittävää ryhmää, jonka ominaispiirteenä on kirjoittajan itsensä vertailu muihin vaihdossa olleisiin.

(7) Itselläni kävi tuuri asunnon suhteen löytäessäni edullisen huoneen Chelseasta aivan Manhattanin keskeltä.

Informaatorakenteeltaan ryhmän 7 tapaukset ovat nekin tyypillisesti alatopiikkeja, ja olettavat indikaattorisanan implikoiman topiikin jossain määrin esimerkin 1 kaltaisesti jo asetetuksi. Toisaalta esimerkissä 7 on samoja piirteitä kuin esimerkissä 4: myös tässä reflektoidaan sitä, mikä omassa kokemuksessa oli helppoa ja mikä vaikeaa. Yhdessäkään ryhmän 7 tapauksessa ei ole asumiseen viittaavaa väliotsikkoa.

Samoin kuin esimerkissä 4, myös esimerkissä 8 topiikki-indikaattorina on koko lauseen ensimmäisenä sijaitseva *asuminen*-sana. Erona näiden esimerkkien välillä on, että siinä missä esimerkki 4 on informaatorakenteen kannalta omasta vaihtokokemuksesta lohkaistu alatopiikki, ankkuroituu esimerkki 8 siihen fyysiseen paikkaan, jossa vaihto tapahtui:

(8) Asuminen Tokiossa on aika kallista.

Ryhmän 8 kirjoittajat eivät lähde liikkeelle omista kokemuksistaan, vaan käsittelevät tilannetta laajemmin, tavoitteenaan eräässä mielessä jakaa maailmantietoa lukijalleen. Esimerkin 8 edustama ryhmä kattaa kaikkiaan 10 tapausta, joista kahdessa (mukaan lukien esimerkki 8) asumisesta kertovaa kappaletta edeltää väliotsikko *Asuminen*.

Yleistys kirjoittajan oman kokemuspiirin ulkopuolelle voidaan kuitenkin tehdä myös toisella tavalla. Esimerkissä 9 ja kahdeksassa muussa tapauksessa tämä tapahtuu keskittymällä johonkin ulkoiseen agenttiin, jonka toimet vaikuttavat kirjoittajaan yleisesti ja asumisen järjestymiseen erityisesti:

(9) Suurlähetystön henkilökunta tarjosi resurssiensa puitteissa apuaan mm. maahantuloon, käytännön järjestelyihin sekä asunnon löytämiseen liittyvissä asioissa.

Esimerkissä 9 on informaatorakenteen kannalta katsottuna kyse esimerkkien 2, 3 ja 6 tapaan uudesta topiikista, mutta sen esittely toteutetaan hyödyntämällä jotakin tekstin kannalta keskeistä toimijaa, tässä tapauksessa suurlähetystön henkilökuntaa. Kuten ryhmän 7 kohdalla, myös ryhmässä 9 yli puolessa tapauksia (55.56 %) asumisesta kertovaa kappaletta edeltää väliotsikko.

Esimerkin 10 edustamassa ryhmässä asumisesta raportoidaan kertovan tekstityypin avulla, mikä käy tästä esimerkistä esiin erityisen selvästi, koska kirjoittaja on käyttänyt ajan ilmausta.

(10) Lensin Wieniin sunnuntaina ja lento-kentältä suuntasin suoraan asunnolleni.

Aikamuoto ryhmän 10 virkkeissä on tyypillisesti imperfekti. Näissäkin tapauksissa topiikki-indikaattori on informaatorakenteen kannalta uusi topiikki, joka esimerkin narratiivisuuden vuoksi tulee asetetuksi muita tässä tarkasteltuja uuden topiikin sisältäviä ryhmiä implisiittisemmin. Kaikkiaan ryhmään 10 kuuluu 9 tapausta, joista niistäkin suurin osa (5 kpl) sisältää väliotsikon.

Oman, selvästi muista erottuvan ryhmänsä muodostavat ne esimerkin 11 edustamat 6 tapausta, joissa kirjoittaja eksplisiittisesti ilmaisee siirtyvänsä käsittelemään asumista.

(11) Sitten pari sanaa asumisesta.

Sitten pari sanaa asumisesta -tyyppisten johdantovirkkeiden voisi ajatella jossain määrin korvaavan väliotsikoita tekstissä, vaikka yksi tähän ryhmään luokiteltu virke (*Monella varmaan herää jo kysymys, entäs asuminen?*) tekeekin poikkeuksen. Nämä 6 esimerkkiä edustavat Dikin jaottelussa uusia topiikkeja (1989: 268), ja ovat aiheeseen johdattamisen implisiittisyys-eksplisiittisyys-asteikon eksplisiittisessä ääripäässä (vrt. päinvastaisessa ääripäässä sijaitseva ryhmä 1).

Laadullisessa analyysissä luokiteltiin omaksi pieneksi ryhmäkseen myös esimerkin 12 kaltaiset 5 tapausta:

(12) Saapuessani Varsovaan minulla oli onneksi jo asunto tiedossa.

Nämä topiikkia asettavat tapaukset sijoittuvat ryhmien 2, 3 ja 10 välimaastoon. Kuten mainituissa ryhmissä, myös näissä tapauksissa kyseessä on varsinainen aiheeseen johdettava virke, jossa kappaleen topiikki esitellään uutena avausvirkkeen loppupuolella. Myös ryhmässä 12 kuvataan ajallinen jännite, mutta se esitetään usein eri järjestyksessä kuin ryhmässä 3. Siinä missä esimerkki 3 esitti kappaleen alussa avoimen tilanteen ja myöhemmässä kappaleessa tilanteen ratkaisun, aloittaa esimerkki 12 ratkaisusta (saavuttaessa asunto oli jo löydetty) ja käyttää lopun kappaleen takaumamaisesti sen kuvailuun, miten ratkaisuun päästiin (kirjoittaja oli etsinyt asuntoa valmiiksi Facebookin kautta).

Pienimmän mutta silti tarkastelemisen arvoisen ryhmän aineistossamme muodostivat esimerkki 13 ja kolme muuta vastaavaa tapausta:

(13) Lähes kaikki Bratislavan kauppakorkeakoulun vaihto-opiskelijat asuivat Ekonom-nimisessä dormitoryssa.

Nämä topiikkia asettavat virkkeet ovat lähellä ryhmää 7, johon luetuissa tapauksissa oleellista on kirjoittajan itsensä vertailu muihin. Ryhmässä 13 kirjoittaja lähtee liikkeelle siitä, miten yleensä tehdään tai miten suurin osa tekee. Tämä voitaisiin esittää vastakohtana omalla kokemuksella, mutta ryhmän 13 tapauksille on tyypillistä, että myös kirjoittaja noudattaa kuvailtua ennemmistön toimintatapaa. Virke 13 on todella vain keino johdattaa lukija kappaleen varsinaiseen aiheeseen, *Ekonom*-nimiseen asuntolaan (uusi topiikki), jonka sijainnista, vuokratasosta ja muista ominaisuuksista kappale kertoo. Yhtä lukuun ottamatta kaikki tämän ryhmän tapaukset sisältävät myös asumiseen viittaavan väliotsikon.

Kuten edellä metodin kuvauksen yhteydessä todettiin, tässä kuvatut eri topiikin asettamistapoja edustavat ryhmät on muodostettu sijoittamalla aina toisaan muistuttavat tapaukset samaan kategoriaan. Ryhmien väliset rajat eivät luonnollisestikaan ole suoraviivaisia, ja jaottelun olisi voinut tehdä muillakin tavoilla. Eri ryhmät ovat lisäksi enemmän tai vähemmän läheisessä yhteydessä toisiinsa, ja näitä linkkejä on tässä esitetyssä kuvauksessa pyritty osoittamaan. Seuraavaksi nyt esiteltujen ryhmien rakenteellisia tyyppipiirteitä tutkitaan tarkemmin määrällisestä näkökulmasta. Argumenttimme on, että vaikka ryhmät on muodostettu puhtaasti tulkitsemalla eri tekstien välisiä samankaltaisuuksia, on suurimmalle osalle ryhmistä melko yksinkertaista antaa myös muodolliset, lähinnä rakenteeseen perustuvat määritelmät, joiden soveltaminen voi joillekin kirjoittajille tai opettajille olla abstrakteja funktionaalisten ominaisuuksien kuvailuja helpompaa.

4.2 Puu

Tekstuaalisia funktioita ja kappaleen elementtejä kuvattaessa on usein.. Esimerkiksi Vuorijärvellä kuvaus “blablaa”. Jos opettaja haluaa konkretisoida eri tekstistrategioita, hänen on tavallisesti turvauduttava vain abstrakteihin määritelmiin. Yhtenä tämän tutkimuksen tarkoituksena on kuitenkin tuottaa myös toisenlaista, rakenteiden tason tietoa... Tätä tietoa on kerätty seuraavassa soveltamalla laadullisen analyysin tuloksena

saatuun ryhmäjakoon määrällisiä menetelmiä, tarkemmin ottaen ehdollisia päätöksentekopuita (*conditional inference trees*).

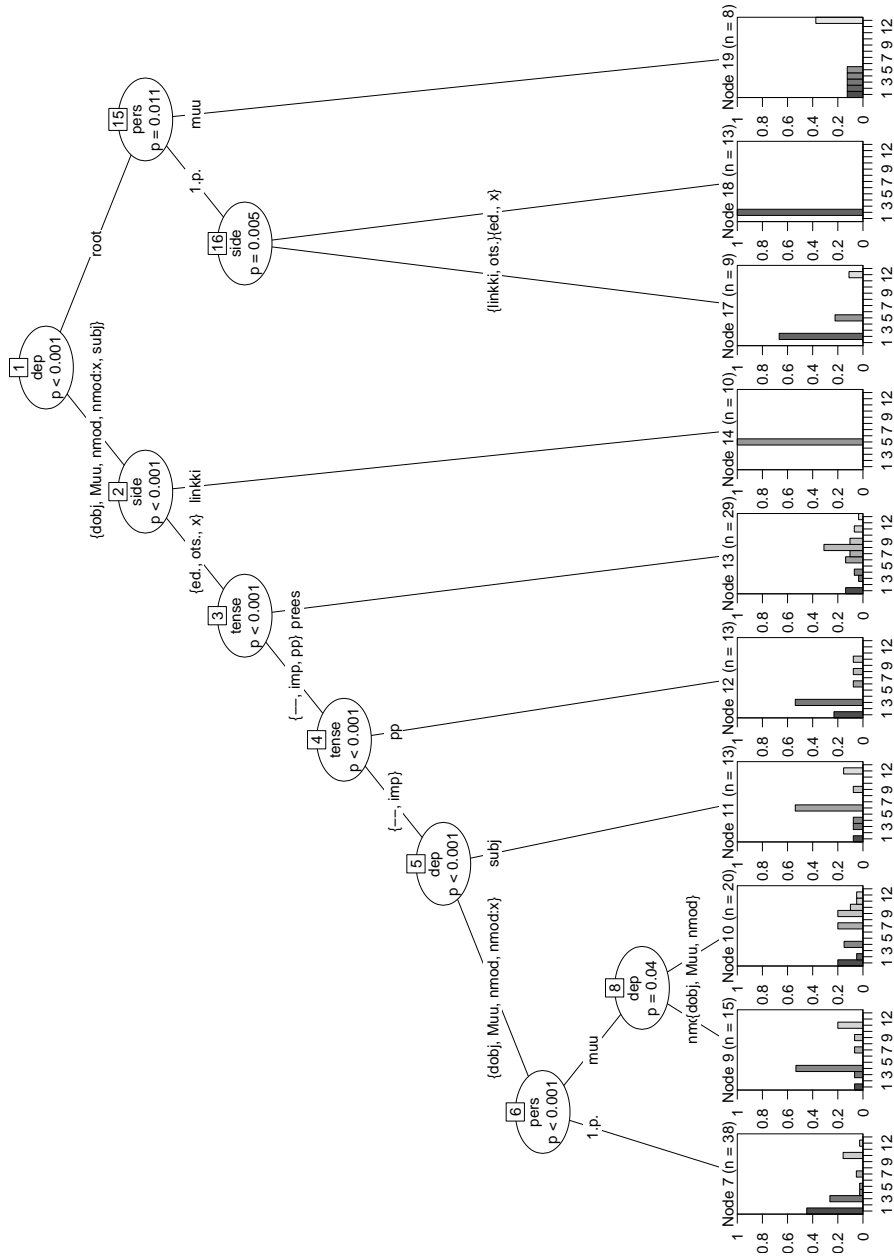
Ehdollisissa päätöksentekopuissa ajatuksena on, että (Levshina 2015, x) . Analyysissa määritellään yksi selitettävä muuttuja (vrt. Ketokivi 2015, x) ja (tavallisesti useita) selittäviä muuttujia, joiden avulla jonkin tapauksen päätymistä johonkin luokkaan pyritään ennustamaan. Nyt käsillä olevassa tutkimuksessa selitetävän muuttujan muodostavat laadullisen analyysin tuloksena luodut topiikin asetustapojen 13 ryhmää. Yksittäisen matkakertomuksen päätymistä johonkin näistä ryhmistä on suorittamassamme luokittelupuuanalyysissä tarkasteltu seuraavien selittävien muuttujien avulla.

1. *Topiikki-indikaattorin dependenssirooli*. Tämän muuttujan avulla määriteltiin alkuperäinen satunnaisotanta. Sen arvojen pohjana ovat taulukossa 1 luetellut dependenssiroolit, joita kuitenkin lavenettiin siten, että arvot *nsubj* ja *nsubj:cop* yhdistettiin yhdeksi subjektin kategoriaksi (*subj*) ja arvot *nmod:poss* sekä *nmod:gobj* yhdeksi *nmod:x*-kategoriaksi, jolla viitattiin kaikkiin kompleksisiin nominaalirakenteisiin (*asunnon hankinta, asumisen järjestäminen*).
2. *Topiikki-indikaattorin sijainti virkkeessä* jakaa aineiston kahteen luokkaan: tapauksiin, joissa topiikki-indikaattori on koko virkkeen ensimmäisenä ja muihin tapauksiin.
3. Myös *lauseen predikaattiverbin persoona* jaettiin kahteen kategoriaan: tapauksiin, joissa predikaattiverbi on ensimmäisessä persoonassa ja muihin tapauksiin.
4. *Side muuhun tekstiin* -muuttujalla on kolme kategoriaa: tapaukset, joissa asumistopiikkia on pohjustettu jo edellisessä kappaleessa muttei niin selvästi, että kyseessä olisi linkkitapaus (*edel*); tapaukset, joissa topiikki asetetaan viittaamalla selkeästi johonkin edellä muodostettuun linkkiin (*linkki*); tapaukset, joissa asumiskappaletta edeltää väliotsikko (*ots*) sekä tapaukset, joissa mitään edellä kuvatuista siteistä ei ole (*x*).
5. *Topiikki-indikaattorin morfologinen rakenne* erottelee toisistaan finiittiverbit, infiniivimuodot (mukaan lukien minen-johdokset) ja substantiivit.
6. *Aikamuoto*-muuttuja pitää sisällään arvot *preesens*, *imperfekti*, *pluskvamperfekti/perferkti*⁴ ja *ellipsi* (-).

Näiden muuttujien perusteella rakennettiin päätöksentekopuu R-ohjelmiston *party*-kirjastoon kuuluvaa *ctree*-funktia (Hothorn ym. 2006) käyttäen. Analyysin tulos on esitetty kuviossa 3 (tilan säästämiseksi kuvio on esitetty kierrettynä vaakatasoon).

---

⁴Perfektitapauksia aineistossa oli vain yksi ja sekin konditionaalissa, joten molemmat suomen liittoaikamuodot yhdistettiin samaan kategoriaan.

voidaan todeta, että suurin osa laadullisen analyysin tuloksena laadituista kolmestatoista ryhmästä pystytään päättämään hyödyntämällä kolmea yksinkertaista rakenteellisen mikrotason muuttujaa: verbin persoonaa, aikamuotoa ja indikaattorisanan dependenssiroolia. Taulukossa 2 on tiivistetty näiden muuttujien vaikutus topiikkaa asettavan virkkeen päätymiseen johonkin laadullisessa analyysissä määritellyistä ryhmistä:

Verbin persoona	Verbin aikamuoto	Indikaattorisanan dependenssirooli	ryhmä	luokittelupuu loppunoodit
1.	<i>imperfekti</i>	<i>ei predikaatti</i>	1	7
1.	–	<i>predikaatti</i>	2	17 ja 18
–	<i>pl.perf/perf.</i>	–	3	12
<i>muu kuin 1.</i>	<i>imperfekti</i>	<i>osa kompleksista lauseketta</i>	4	9
–	<i>imperfekti</i>	<i>subjekti</i>	6	11
–	<i>preesens</i>	<i>ei predikaatti</i>	8	13
<i>muu kuin 1.</i>	–	<i>predikaatti</i>	13	19
<i>muu kuin 1.</i>	<i>imperfekti</i>	<i>ei predikaatti, ei subjekti, ei osana kompleksista lauseketta</i>	7 ja 9	10

Taulukko 2: Kvantitatiivisesti pääteltävissä olevat ryhmät

Taulukossa 2 on esitetty... Lisäksi...

Huomaa: sijainnilla ei tässä puussa merkitystä..

4.3 Kirjoittajan näkökulma

“Lingvististen piirteiden tanssi”

Tänne Kirsin ajatus kolmijaosta (writer oriented etc.)

5 Päätelmät

1. Kirjoittamisen opetuksen kannalta ajateltuna. Työkaluja nimenomaan sen listaamiseen, *miten on tehty*. HUOM>> oppilaalle itselleen arvioitavaksi, mikä sopii tekstilajiin ja omaan tyyliin ja kulloinkin käsiteltävään aiheeseen.

Tähän analyysia siitä, miksi tietyt rakenteet vallitsevia. Kertooko esim siitä, ettei tietoisesti rakenneta, vaan vedetään assosiatiivisesti?

– Mitä hyötyä sitten siitä, että voi jostain kuulla erilaisista tavoista aloittaa kappale?

2. Konkreettinen sovellus fraasipankissa tms.

Lähteet

Biber, Douglas, Ulla Connor & Thomas A. Upton 2007. *Discourse on the move: Using corpus analysis to describe discourse structure* Vsk. 28. John Benjamins Publishing.

Chafe, Wallace 1987. Cognitive constraints on information flow. Teoksessa: Russell S. Tomlin (ed.) *Coherence and Grounding in Discourse : Outcome of a Symposium, Eugene, Oregon, June 1984*. John Benjamins

Publishing Company.

Chafe, Wallace 1994. *Discourse, consciousness, and time: The flow and displacement of conscious experience in speaking and writing*. University of Chicago Press.

Dik, Simon C. 1989. *The Theory of Functional Grammar, Part I: The Structure of the Clause, Vol. 9 of Functional Grammar Series*. Dordrecht: Foris Publications.

Guijarro, A. Jesús Moya 2001. Topicality chains in two discourse genres. *Estudios Ingleses de la Universidad Complutense* 9: 103–128.

Haverinen, Katri, Jenna Nyblom, Timo Viljanen, Veronika Laippala, Samuel Kohonen, Anna Missilä, Stina Ojala, Tapio Salakoski & Filip Ginter 2014. Building the essential resources for Finnish: the Turku Dependency Treebank. *Language Resources and Evaluation* 48:3, 1–39.

Hothorn, Torsten, Kurt Hornik & Achim Zeileis 2006. Unbiased Recursive Partitioning: A Conditional Inference Framework. *Journal of Computational and Graphical Statistics* 15:3, 651–674.

Ketokivi, Mikko 2015. *Tilastollinen päättely ja tieteellinen argumentointi* 2. laaj. laitos. Helsinki: Gaudeamus.

Komppa, Johanna 2012. Retorisen rakenteen teoria suomi toisena kielenä-ylioppilaskokeen kirjoitelman kokonaisrakenteen ja kappalejaon tarkastelussa.

Lambrecht, Knud 1996. *Information structure and sentence form: Topic, focus, and the mental representations of discourse referents*. Cambridge studies in linguistics vol. 71. Cambridge: Cambridge university press.

Levshina, Natalia 2015. *How to do linguistics with R: Data exploration and statistical analysis*. John Benjamins Publishing Company.

Vuorijärvi, Aino 2013. Tekstilaji ja yhteisö: Ammattikorkeakoulun opinnäytetyön diskussio tekstinä.